

Eperjes, 1917. szeptember 4. – Budapest, 1958. június 16.

Értelmiségi családban született, apja jogász volt. A Prágai Egyetemen orvosnak készült, 1938 novembere után tanulmányait Budapesten folytatta, de anyagi okok miatt nem fejezte be, 1942-ben Ludovika Akadémiát végzett, hadnagyi rangban hivatásos katona volt. 1942-től a kassai 2. honvéd felderítő zászlóalj tiszt volt, 1944. májusban az orosz fronton fogságba esett, partizániskolát végzett, majd 1944. szeptember-októberben Erdélyben harcolt a németek ellen. Debrecenben az Ideiglenes Nemzeti Kormány védelmére kirendelt őrzőzászlóalj, majd a kormány Budapestre költözése után, 1945. márciustól a Honvédelmi Minisztérium törzsszázádnak parancsnoka, 1945-ben lett tagja a Magyar Kommunista Pártnak. 1946-ban az újonnan létrehozott határvadász-alakulatokhoz került, 1948. márciustól augusztusig Tildy Zoltán köztársasági elnök testőrparancsnoka. A Határőrség szegedi kerületi törzsfőnöke 1948-1949-ben, majd a HM Páncélos Szemlélőség Hadműveleti Osztályának vezetője 1950-ig, majd a budapesti XI. gépesített hadtest törzsfőnöke, 1952. márciustól a Vezérkar Szabályzatszerkesztő Csoportjának főnöke lett. 1954-től ezredesként a bányamunkára vezényelt csapatok parancsnoka. 1956. augusztusban a munkaerő-gazdálkodásra életre hívott Katonai Műszaki Kisegítő Alakulatok parancsnoka. 1956. október 25-én öt harckocsival kirendelték a Kilián-laktanya felmentésére, de csak eggyel jutott be az épületbe. Október 27-28-án fellépett a környékbeli fegyveresek ellen, majd a tűzszünetről értesülve beszüntette a harcot. Részt vett a Corvin-köziakkal folytatott tárgyalásokon. Nagy Imre felkérésére bekapcsolódott a Nemzetőrség szervezésébe. Október 31-én honvédelmi miniszter helyettesé, november 3-án honvédelmi miniszterré nevezték ki, közben november 2-án vezérőrnaggyá léptették elő. A szovjet csapatok kivonásáról tárgyaló magyar kormányküldöttség tagjaként november 3-án éjjel a szovjet hatóságok Tökölön letartóztatták. A Nagy Imre-per ötödrendű vádlottjaként 1958. június 15-én halálra ítélték, másnap kivégezték. 1989. június 16-án ünnepélyesen újratemették, július 6-án jogilag is rehabilitálták. 1990. júliusban posztumusz vezérezredessé léptették elő.